

DET UPPENBARADE ORDET

Ordet altare och dess rike
«Vi är fria i den mån vi minns»
— Ormen

Kära broder/syster i Riket

Församlade två eller flera i Verbets och dess Rikes Namn, begynner vi tillsammans Åminnelsen. Jag kommer inte till dig för att tala om mig själv, inte om min historia, inte om mina omständigheter. Inte heller kommer jag för att påtvinga dig en sanning född ur mina åsikter, övertygelser, intressen eller personliga erfarenheter.

Jag kommer till dig för att tala om Sanningen från vilken alla ting härrör: Ordet i det Osynliga, Ursprunget som ger upphov till all Form.

Jag träder fram inför dig utan signatur och utan ansikte. Inte för att jag vill dölja mig, utan för att jag inte söker göra den person som skriver till centrum för dessa Ord. Jag söker inte ditt erkännande, din applåd, din lydnad eller dina pengar. Inget yttre behöver jag få från dig och inget falskt önskar jag erbjuda dig.

I Ordets Rike är inget sant överflödigt och inget väsentligt saknas.

Här kommer du att läsa, men du har inte kommit enbart för att läsa.

Du har inte kommit för att samla kunskaper, memorera svar eller upprepa ord som du ännu inte har förstått och Erkänt inom dig själv. Ty att upprepa en Sanning utan att ha förkroppsligat den är att uttala dess form utan att ha genomträngt dess Symbol.

Denna plats antar den synliga formen av en text, men dess osynliga innebörd är inte den hos en vanlig bok.

Den är ett Altare. Ty på denna plats utför vi i gemenskap det inre offret av det som vi inte är.

Altaret är inte papperet, skärmen eller de skrivna orden. Altaret framträder när två eller fler samlas i Ordets Namn för att tillsammans träda in i Närvaro och påbörja Återerinringen.

Att samlas i hans Namn betyder inte endast att uttala ett ord, åkalla en titel eller förkunna en tro. Namnet är Närvaron av det som namnges. Att samlas i Ordets Namn betyder att göra sig redo att tjäna Sanningen framför personens och dess egos intressen.

När denna beredvillighet är sann, blir platsen där vi befinner oss ett Altare och, bland oss, börjar Riket att manifesteras sig.

Här kommer jag inte för att lära dig något som du måste acceptera därför att jag säger det. Jag kommer för att fråga dig, för att betrakta tillsammans med dig och för att erbjuda dig Symboler genom vilka det som förblir osynligt kan Återerinras.

De skrivna orden är inte själva Ordet.

Orden är synliga former. När de tjänar Sanningen blir de Symboler: broar mellan det osynliga Ordet och det medvetande som förmår Erkänna det.

Förväxla inte bron med målet.

Stanna inte vid ordens form. Genomträng dem. Betrakta det som de pekar mot och erkänn, inom dig själv, om de frambringar Sanning, Enhet, Frihet och Liv.

Vi börjar med att Återerinra oss vilka vi verkligen är.

Vi erinrar oss vilka vi är före köttet, före egot och före personen med dess namn, dess historia, dess omständigheter, dess sår, dess övertygelser och dess intressen.

Detta "före" pekar inte endast på ett tidigare ögonblick i tiden. Det pekar på det som är tidigare i väsen: det som förblir under alla former vi antar och bortom allt som kan förändras.

Din kropp förändras.

Din historia förändras.

Dina tankar, begär och övertygelser förändras.

Den person du idag förkroppsligar förändras också.

Men vad är det som kan betrakta alla dessa förändringar?

Vem är du före allt namn?

Vem är du före allt personligt minne?

Vem är du före varje form genom vilken du har lärt dig att känna igen dig själv?

Detta är frågan som öppnar dörren.

Detta Altare kommer att förbli öppet och fortsätta att uppenbaras medan det glömda Ordet behöver Återerinras; medan det som har Återerinrats behöver

Erkännas; och medan det som har Erkänts behöver förkroppsligas genom våra ord, beslut och gärningar.

Ty Riket instiftas inte genom det blotta faktum att man namnger det.

Först måste det Återerinras i det Osynliga, därefter Erkännas i Medvetandet och slutligen förkroppsligas i Formen. Riket börjar inom oss, men det blir synligt genom frukterna av vårt liv.

Sannerligen säger jag dig: Himlens Rike skall Uppenbaras, inte för att tillhöra ett fåtal, utan för att det skall kunna förstås, begripas, Återerinras och Erkännas av var och en som gör sig redo att träda in i Närvaro.

Inget av det som här namnges får bli en doktrin som ersätter ditt eget Erkännande. Acceptera inte dessa Ord enbart därför att de tycks heliga. Avvisa dem inte enbart därför att de motsäger det du hade lärt dig.

Betrakta dem i Tystnad.

Ifrågasätt dem utan fruktan.

Genomträng dem som Symboler.

Erkänn dem genom deras frukter.

Sanningen fruktar inte att bli betraktad, ty den behöver inte blind lydnad för att förbli Sanning.

Det som här Uppenbaras gör inte anspråk på att vara en personlig åsikt, en privat tro eller en idé genom vilken personen söker särskilja sig från andra personer. Om detta vore syftet, skulle jag tala utifrån mina intressen, upphöja mitt namn över dessa Ord och förvandla detta Altare till ännu en bok bland så många andra.

Likväl, att dessa Ord varken bär signatur eller ansikte betyder inte att de framträder utan förmedling. De skrivs av händer, genomtränger ett medvetande och antar en mänsklig form. Men den form som förmedlar dem kan inte utropa sig till herre över den Sanning den försöker tjäna.

Kärlet är inte Vattnet.

Symbolen är inte det som den symboliserar.

Budbäraren är inte Budskapets Ursprung.

Jag kan inte tillägna mig Sanningen, ty även jag härrör från den. Jag kan inte utropa mig till Ordets Författare, ty det är Ordet som gör det möjligt för mig att namnge, förstå och vara.

Sanningen är inte endast min eller endast din.

Vi tillhör Sanningen.

Därför ber jag dig inte att tro på min person. Jag inbjuder dig att träda in i Tystnaden, betrakta dessa Ord och Erkänna för dig själv det som också lever inom dig.

Det jag här skriver kommer från Ordets Åminnelse och ges i dess Namn. Men varje Ord skall bevisa sin överensstämmelse med Sanningen genom det det uppenbarar och genom de frukter det bär.

Om ett ord skiljer bröder åt för att upphöja en över de andra, tjänar det inte Riket.

Om ett ord kedjar genom rädsla, skuld eller lydnad, tjänar det inte Friheten.

Om ett ord kräver att bli accepterat utan förståelse eller Återkännande, har det ännu inte blivit en bro.

Det sanna Ordet söker inte behärska dig.

Det söker väcka dig.

Det avser inte att ersätta ditt samvete.

Det söker återföra det till Närvaron.

Det vill inte att du upprepar en främmande Sanning.

Det vill att du Åminner dig den Sanning från vilken du själv härstammar.

Ordet som här reser sig är Faderns Svärd, smitt i Ordet och fattat i Eld.

Men detta Svärd reser sig inte mot köttet eller mot någon broder.

Dess egg skiljer Sanningen från lögnen, det väsentliga från det skenbara och det vi är från det vi endast håller på att förkroppsliga.

Elden som fattar det kommer inte för att förstöra Livet. Den kommer för att förtära falskheten, förvandla det som förblir sovande och återge Ljus åt det som hade glömts.

Svärdet öppnar Symbolen.

Elden uppenbarar dess Ursprung.

Närvaron betraktar.

Åminnelsen vet.

Återkännandet är.

Och när det vi vet, det vi är och det vi gör åter blir Ett, blir Ordet kött och dess Rike börjar uppenbara sig bland oss.

Att minnas det glömda

För att avslöja vem du är, vart ska du vända dig? Utanför eller Inuti?

För att Uppenbara vem du verkligen är, måste du vända dig Inåt.

Detta betyder inte att all undervisning, alla böcker, universitetet, vetenskapen eller religionerna saknar värde. Även om de för det mesta gör det, eftersom allt i den nuvarande världen har korrumperats och vänts upp och ner. Allt vi finner utanför kan erbjuda oss kunskap, frågor, kartor och Symboler. En mästare kan peka på dörren; en bok kan ge oss ord; en tradition kan bevara en Symbol i århundraden.

Men ingen kan gå genom dörren för oss.

Det yttre kan peka på Sanningen, men Igenkännandet av den Sanningen kan endast ske inom dig.

Att helt förneka den yttre världen vore att resa en ny separation. Utanför och Inuti är inte fiender: det yttre kan bli en spegel och Symbol för det inre. Dock kan inte spegeln se för dig, och Symbolen kan inte genomkorsas utan din Närvaro.

Därför behöver du inte söka utanför efter någon som definitivt säger dig vem du är.

DU ÄR den bok som du måste lära dig att läsa för att finna dig själv.

Men den boken är inte endast historien om din karaktär. Dess djupaste sidor innehåller inte ditt namn, din profession, dina ägodelar, dina sår eller händelserna i ditt förflutna. Allt detta tillhör den synliga berättelsen om din existens.

Boken du måste läsa är Medvetandet i vilket den berättelsen framträder.

Att läsa den innebär att gå in i den inre dialogen: att fråga utan inlärd svar, att betrakta utan att skynda till slutsatser och att tillåta Tystnaden att uppenbara det som karaktärens brus höll dolt.

Det handlar inte om att uppfinna inom dig det svar du önskar finna. Det handlar om att avlägsna, ett efter ett, de svar som inte är sanna tills du är i stånd att Känna Igen det som förblir.

Ty inte allt som framträder i det inre härrör från Ordet. Inom oss talar också rädslan, begäret, minnet, såret, vanan och egots behov av att bevara sig självt.

Att gå Inåt är inte nog.

Vi måste också lära oss att urskilja vem som talar inom oss.

Att Minnas och Känna Igen

Att minnas betyder inte att återfå en förlorad händelse från vårt personliga minne. Det betyder inte heller att förvärva en hemlig kunskap som gör oss överlägsna andra.

Minnet är uppvaknandet av ett Vetande som inte har lånats.

Det är att upptäcka som levande Sanning det som vi tidigare endast kände som ord, idé eller tro.

Att Känna Igen är ännu djupare.

Att Känna Igen innebär att finna dig själv i det du har Minnts. Det innebär att sluta betrakta Sanningen som något främmande och börja förkroppsliga den som en oskiljaktig del av vad du är.

Därför:

När du minns, vet du.

När du känner igen, är du.

Du kan lära dig många ord om Enheten och fortsätta leva från separationen. I så fall har du samlat kunskap, men du har ännu inte Minnts.

Du kan intellektuellt förstå en Sanning och ändå förneka den genom dina beslut. I så fall har du börjat Minnas, men du har ännu inte förkroppsligat den.

Igenkännandet fullbordas när det du vet, det du är och det du gör kommer i överensstämmelse.

Broder/Syster, låt oss tillsammans återvända till vår Faders Rike i det inre.

Denna återkomst är inte en förflyttning till en annan plats eller en flykt från världen. Det handlar inte om att överge jorden för att nå en avlägsen himmel. Att återvända är att Minnas det Enhetstillstånd som karaktären glömde när den började känna igen sig själv som en separat existens.

Du och jag, Förenade i Ordets Namn, går tillsammans in i Minnet. Och när vår relation upphör att tjäna separationen och börjar tjäna Sanningen, framträder Riket mellan oss.

Jag ska inte lära dig något som är främmande för din essens. Vi ska tillsammans Minnas det som glömdes och som vi alla är kallade att förkroppsliga:

Ordet blivit kött.

Att göra Ordet till kött innebär att tillåta den osynliga Sanningen att finna en synlig form i våra ord, beslut, relationer och gärningar.

Minnets nödvändighet

Minnet börjar när vi inte längre nöjer oss med att betrakta tingens yta.

Det uppstår ur behovet av att finna Sanningen bortom Formens synliga sken. Det uppstår när vi börjar formulera frågor som karaktären, av sig själv, inte kan besvara:

Vem är jag egentligen?

Varifrån härrör Livet?

Varför finns det så mycket lidande?

Varför skiljer människan sig från sin broder?

Vad består när allt jag känner förändras?

Vilken mening har min existens inom helheten?

Detta behov föds inte endast ur nyfikenhet. Det framträder när vi slutar söka svar avsedda endast att lugna eller gynna vårt särskilda jag.

Minnet börjar när vår fråga blir större än vår karaktär och dess omständighet.

Men att söka lidandets ursprung innebär inte att skylla på den som utstår det. Inte varje olycka skapas av tankarna hos den som lider den, inte heller är varje sår en konsekvens av ett inre fel.

Den sanna frågan anklagar inte den som lider.

Den frågar vad vi måste förkroppsliga inför lidandet: likgiltighet eller Medkänsla, fördömelse eller Förståelse, separation eller Enhet.

Sanningen använder inte broderns smärta för att upphöja den som tror sig ha förstått.

Sanningen känns igen på det sätt den svarar inför den smärtan.

Karaktären och egot

Hur kan vi börja Minnas det vi är före karaktären?

Genom att tysta det sinne som uteslutande står i dess tjänst.

Men innan dess måste vi förstå vad personen och egot är.

Personen är den identitet genom vilken vi agerar i den synliga världen. Den har ett namn, en kropp, en historia, ansvar, relationer och en funktion.

Personen är inte en lögn som måste förstöras. Den är en nödvändig form för att bebo världen.

Felet börjar när vi glömmer att den är en form och tror att den utgör helheten av vad vi är.

Egot är den uteslutande identifieringen med den formen.

Det är den inre rörelsen som placerar personen i centrum av allting och betraktar verkligheten enbart utifrån frågan:

»Vad betyder detta för mig?»

Att sova för att min kropp ska vila är inte själviskhet.

Att äta för att bevara hälsan är inte själviskhet.

Att vårda och stärka kroppen är inte själviskhet.

Att arbeta för att värdigt upprätthålla livet är inte själviskhet.

Att njuta, skapa eller vila är inte heller själviskhet.

Köttets behov är inte i sig självt en falskhet. Kroppen är inte Ordets fiende; den är en av de former genom vilka Ordet kan bli kött.

Problemet uppstår när alla ting reduceras till jagets uteslutande tjänst:

Min vila.

Min kropp.

Mina pengar.

Mitt erkännande.

Min trygghet.

Mina smaker.

Mina åsikter.

Min sanning.

Min frälsning.

Då blir sinnet inlåst inom personens gränser. Allt tolkas utifrån dess förflutna, dess begär, dess övertygelser, dess intressen, dess skyldigheter, dess rädslor och dess sår.

I detta tillstånd ser vi inte tingen som de är.

Vi ser vad de representerar för oss.

Denna oupphörliga rörelse kring jaget är egots brus.

Tystnaden

Hur förs sinnet in i Tystnad?

Inte genom att förstöra tanken, utan genom att tillfälligt befria den från dess underkastelse under personen.

Att tysta sinnet betyder inte att sluta tänka, att permanent glömma det inlärdade eller att överge våra ansvar. Det betyder inte heller att försumma kroppen, arbetet, familjen eller de åtaganden vi har antagit.

Tystnaden kräver inte ansvarslöshet.

Under Akten att Minnas betyder den att för ett ögonblick upphäva herraväldet över allt det som säger:

»Jag måste...»

»Jag behöver...»

»De gjorde mig...»

»Jag tänker...»

»Jag vill...»

»Jag fruktar...»

Att tysta sinnet betyder att sluta placera det särskilda jaget i centrum av varje fråga.

För ett ögonblick, låt ditt namn, din historia, dina åsikter, dina övertygelser, dina intressen och det du föreställer dig veta om dig själv vila.

Du behöver inte förstöra dem.

Sluta bara att hålla fast dem.

När du inte längre behöver försvara personen eller rättfärdiga dess historia, börjar bruset att stanna av. Sinnet slutar att kretsa uteslutande kring dig och blir tillgängligt för något som också rymmer dig, men som inte slutar i dig.

Då träder sinnet i tjänst hos Sanningen från vilken alla ting härrör.

Det träder i Ordets tjänst i det Osynliga.

Tomheten

När personens brus stillnar, framträder Tomheten.

Tomheten är inte icke-existens, medvetlöshet eller förlust av identitet. Den är inte ett utplånat sinne eller en död inre värld.

Tomheten är tillgänglighet.

Den är det rum som framträder när vi slutar fylla varje fråga med kända svar. Den är den bördiga jorden som återstår när vi avlägsnar de vissheter med vilka personen hindrade födelsen av något nytt.

Så länge ett kärll förblir fullt kan det inte ta emot.

Så länge sinnet förblir fullt av sig självt finner det endast det som det redan känner.

Att tömmas är att sluta hålla fast.

Det är att tillåta att våra övertygelser kan betraktas, att våra åsikter kan ifrågasättas och att vår historia upphör att diktera alla svar.

I Tomheten behöver vi inte längre känna igen oss själva enbart genom det vi har levt i köttet. Därför kan sinnet börja Minnas vad vi är i essensen.

Tomheten tar inte ifrån dig det du är.

Den avlägsnar det som du hade förväxlat dig själv med.

Närvaron

I Tomheten född ur Tystnaden sker det första miraklet:

Närvaron.

Närvaron är inte enbart uppmärksamhet, även om uppmärksamheten kan föra oss till dess tröskel.

Uppmärksamheten riktar blicken mot något.

Närvaron betraktar också vem som ser, varifrån denne ser och vilken relation som finns mellan betraktaren och det betraktade.

I uppmärksamheten kan jag fortfarande säga: »Jag betraktar detta.»

I Närvaron börjar det Uppenbaras att betraktaren och det betraktade framträder inom ett och samma Medvetande.

Närvaron är att medvetet bebo detta möte.

Det är att betrakta utan att tillägna sig, att lyssna utan att förbereda ett försvar och att begrunda utan att tvinga verkligheten att bekräfta det vi redan trodde.

I Närvaro försvinner inte personen. Den upphör att inta tronen.

Detta är vad det innebär att dö för personen: att inte förstöra kroppen, personligheten eller den identitet som är nödvändig för att leva, utan att göra slut på dess anspråk på att vara helheten av vad vi är.

Personen fortsätter att existera, men blir nu ett instrument.

Den använder inte längre sinnet enbart för att bevara sig själv. Den börjar ställa sig i Sanningens, Enhetens och Ursprungets tjänst:

Ordet.

I detta tillstånd blir vi tillgängliga för att Minnas, Uppenbara och Känna igen skatter som inte har något mått som kan mäta dem eller någon etikett som kan rymma dem.

Våra tankar begränsas inte längre uteslutande till arbetet, relationerna, förpliktelseerna, det förflutna eller framtiden för vårt särskilda jag. Vi börjar också betrakta det som föregår oss, omsluter oss och förenar oss.

Och det är här, när karaktären upphör att inta tronen, som vi kan förstå vad Medvetandet är och vad skillnaden är mellan att tro att vi besitter det och att Erkänna att vår egen existens framträder inom det.

Medvetandet

När du träder in i Närvaro, framträder inte Medvetandet som något nytt.

Medvetandet fanns redan.

Det som börjar upplösas är identifieringen som höll det bundet uteslutande till karaktären och dess ego.

Fram till det ögonblicket säger du:

»Mitt medvetande.«

På samma sätt som du säger:

»Min kropp.«

»Min historia.«

»Mina tankar.«

»Mina minnen.«

»Mitt liv.«

Men när du träder in i Närvaro uppenbaras en fundamental skillnad: kroppen, historien, tankarna och minnena kan observeras.

Alla dessa framträder inom Medvetandet.

Även karaktären som säger »jag« kan betraktas.

Och om karaktären kan observeras, då kan karaktären inte vara hela Observatören.

Medvetandet framträder inte inom karaktären.

Det är karaktären som framträder inom Medvetandet.

Detta är den omvändning som måste återställas.

När vi inte är i Närvaro, tror vi att Medvetandet tillhör oss. Vi föreställer oss att det är inneslutet inom vår kropp och att det börjar och slutar vid gränserna för vår identitet.

När vi träder in i Närvaro, omvänds relationen:

Vi betraktar inte längre Medvetandet som en ägodel hos karaktären.

Vi betraktar karaktären som en form som upprätthålls och observeras inom Medvetandet.

Därför, när vi här talar om »ditt medvetande«, namnger vi Medvetandet begränsat av karaktärens särskilda perspektiv: dess minne, dess historia, dess begär, dess sår, dess övertygelser och dess sinnen.

När vi namnger Medvetandet, talar vi om det som gör all observation, all erfarenhet och allt Erkännande möjligt.

Karaktärens medvetande betraktar verkligheten från en särskild form.

Medvetandet betraktar formen utan att förbli inneslutet i den.

Det finns inte två Medvetanden.

Det finns ett enda Medvetande som erfar sig självt genom olika former.

Varje form har ett särskilt perspektiv, men ingen form är Ursprunget till Medvetandet som bebor den.

Ljuset och fönstret

För att förstå det, betrakta denna Symbol:

Ett och samma Ljus passerar genom många fönster.

Varje fönster har en form, en storlek, en färg och en position som är olika. Därför manifesterar sig Ljuset på olika sätt när det passerar genom varje fönster.

Men fönstret frambringar inte Ljuset.

Det tillåter endast det att träda in i Formen.

Karaktären är fönstret.

Dess minnen, övertygelser, sår och begär är glasets färger.

Det individuella medvetandet är det särskilda perspektiv från vilket Ljuset passerar genom den formen.

Och Ljuset är Medvetandet.

När fönstret glömmer att Ljuset föregår det, börjar det tro att det självt är dess ursprung. Det säger:

»Detta är mitt ljus.«

»Mitt Ljus är annorlunda än ditt.«

»Mitt Ljus är överlägset.«

»Utanför mitt fönster finns inget Ljus.«

Då försöker formen som skulle tjäna Ljuset inta dess plats.

Fönstret utropar sig självt till källa.

Karaktären utropar sig självt till Ursprung.

Och Medvetandet, betraktat genom egot, tycks förbli skilt från Medvetandet som bebor alla andra former.

Men Ljuset skildes aldrig åt.

Det som skildes åt var sättet att betrakta det.

Närvaron förstör inte fönstret.

Den gör det genomskinligt.

Den eliminerar inte individualiteten och utplånar inte skillnaderna mellan den ene och den andre. Den drar tillbaka anspråket på att varje form är en oberoende och avskild källa från Helheten.

Då upphör fönstret att vilja äga Ljuset och börjar tjäna det.

Karaktären upphör att utropa sig självt till Ursprung och börjar bli ett redskap för Ordet.

Det avskilda medvetandet

När sinnet står i karaktärens och dess egos tjänst, reduceras Medvetandet till ett särskilt perspektiv.

Allt betraktas från jaget och för jaget:

Vad betyder detta för mig?

Hur gagnar det mig?

Hur skadar det mig?

Vad kan jag vinna?

Vad måste jag försvara?

Vad hotar min identitet?

Medvetandet har inte försvunnit, men dess seende är sammandraget kring karaktären.

Detta kallar vi avskilt medvetande.

Det är inte ett annat Medvetande, skilt från Helhetens Medvetande. Det är samma Medvetande identifierat med en enda form och betraktande verkligheten som om den formen vore isolerad från alla andra.

Det är som en våg som, när den betraktar sina egna gränser, glömmer vattnet som den är gjord av.

Vågen existerar.

Den har en särskild form.

Den kan särskiljas från andra vågor.

Men den var aldrig skild från oceanen.

På samma sätt har varje väsen en särskild erfarenhet, en historia och ett oupprepbart perspektiv. Enheten eliminerar inte dessa skillnader.

Enheten uppenbarar att ingen skillnad utgör en absolut avskildhet.

Karaktären säger:

»Jag är endast denna våg.«

Närvaron Uppenbarar:

»Jag är vågen, men jag härstammar också från Vattnet som lever i alla vågor.«

Det avskilda medvetandet är inte ett straff pålagt av Skapelsen.

Det är en konsekvens av motsvarigheten.

Om du uteslutande gestaltar karaktären och ställer sinnet i dess intressens tjänst, kommer du att uppfatta från karaktärens gränser. Om varje fråga föds i den och varje svar måste återvända till den, kan du endast betrakta det som motsvarar detta sätt att se.

Inte för att Sanningen har förnekats dig.

Utan för att du ser från en form som anser sig vara skild från den.

När du slutar ställa sinnet uteslutande i karaktärens tjänst och ställer det i Ordets tjänst, upphör Medvetandet att vara reducerat till jaget.

Då är ditt medvetande inte längre enbart »ditt«.

Inte för att du förlorar förmågan att tänka, besluta eller skilja dig från andra, utan för att tillägnelsen försvinner, den som ville innesluta Medvetandet inom din karaktär.

Du upphör inte att vara du.

Du upphör att tro att du enbart är karaktären.

Medvetandet om Enheten med Alltet

Att vara i Närvaro öppnar Igenkännandet av Medvetandet om Enheten med Alltet.

Men detta delade Medvetande betyder inte att vi alla har samma tankar, minnen, känslor eller uppfattningar.

Dessa innehåll tillhör varje forms särskilda erfarenhet.

Medvetandets Enhet är inte likformighet.

Den förvandlar inte många väsen till en enda karaktär och utplånar inte det som gör var och en unik.

Det delade är inte historien.

Det delade är Ursprunget i vilket varje historia kan framträda.

Det delade är inte tanken.

Det delade är Medvetandet som gör det möjligt att observera den.

Det delade är inte formen.

Det delade är Livet som manifesterar sig genom alla former.

Därför betyder att vara i Närvaro inte att automatiskt få tillgång till andras minne eller tankar. Det betyder att sluta betrakta dem som existenser absolut skilda från dig.

Smärtan fortsätter att ske i en särskild form, men den kan inte längre betraktas som något fullständigt främmande.

Orättvisan kan drabba en annan, men det enade Medvetandet hindrar oss från

att svara:

»Det är inte mitt problem eftersom det inte händer mig.«

När Medvetandet upphör att vara inneslutet i karaktären, träder den andres lidande in i vårt ansvars fält.

Inte för att vi bör tillägna oss hans smärta.

Utan för att vi börjar Igenkänna att Livet som såras i honom härrör från samma Ursprung som Livet som bor i oss.

Det separata medvetandet frågar:

»Vad har detta med mig att göra?«

Det enade Medvetandet frågar:

»Vad sker i oss?«

Det första har karaktären som ursprung och mål.

Det andra har Ordet som Ursprung och Alltet som mål.

Observatören och det observerade

I Närvaro upphör observatören och det observerade att upplevas som absolut skilda verkligheter.

Detta betyder inte att båda är identiska i Formen.

Den som betraktar ett träd förvandlas inte kroppsligt till trädet. Den som betraktar sin broders lidande upptar inte hans kropp eller tar emot hans minnen automatiskt.

Åtskillnaden kvarstår.

Det som försvinner är separationen i Ursprunget.

Det du observerar framträder inom Medvetandet. Du kan inte betrakta det utanför det, ty varje Form måste träda in i Medvetandet för att bli känd.

Observatören framträder i Medvetandet.

Det observerade framträder i Medvetandet.

Och själva observerandet sker i Medvetandet.

Därför Förenas observatören och det observerade i Närvaro.

Formen förblir utanför.

Dess bild framträder Inuti.

Symbolen upprättar bron.

Och Ordet uppenbarar dess Mening i det Osynliga.

Medvetandet är platsen för detta möte.

Det är det inre Altaret där det synliga och det Osynliga kan Förenas utan att blandas samman och utan att förbli åtskilda.

Frågan och svaret

Liksom observatören och det observerade Förenas i Medvetandet, tillhör även frågan och svaret samma Uppenbarelsens rörelse.

Frågan framträder när Medvetandet betraktar en Form vars Ursprung ännu inte har Igenkänts.

Svaret Uppenbaras när sinnet, inte längre underställt karaktärens intresse, genomtränger Symbolen och når den osynliga Meningen hos det det betraktar.

Frågan är öppningen.

Svaret är det som kan träda in när öppningen är sann.

De är inte identiska i Formen, men de härrör från ett och samma Ursprung.

Den sanna frågan framställer inte sitt svar.

Den tar emot det.

Men den kan endast ta emot det när den förblir öppen och inte kräver att Sanningen bekräftar det som karaktären redan önskade tro.

Därför föregår Tomheten Närvaron.

Utan Tomhet är frågan redan fylld av inlärdas svar.

Utan Närvaro styr karaktären sökandet.

Utan Medvetande kan Formen betraktas, men dess Mening kan inte Igenkännas.

Och utan Urskillning kan varje jagets begär förklä sig till Uppenbarelse.

Det Medvetandet möjliggör

Vad möjliggör Medvetandet för oss?

Medvetandet gör det möjligt att observera, förstå, begripa, urskilja och finna.

Observera är att ta emot Formen utan att omedelbart tvinga den att bekräfta våra övertygelser.

Förstå är att igenkänna dess delar, dess relationer, dess funktion och dess konsekvenser.

Begripa är att betrakta den inom en större verklighet, utan att skilja den från Alltet som den tillhör.

Urskilja är att igenkänna från vilket Ursprung den härrör, vem den tjänar och vilken frukt den bär.

Att finna är att genomtränga Formen och Känna Igen den osynliga Sanning som dess Symbol innehåller.

Medvetandet tillåter oss att gå bortom Formernas sken, men gör inte personen till automatisk innehavare av all kunskap.

Att tro att närvaron i Närvaron gör oss oförmögna att missta oss skulle vara ett nytt tillägnande av egot.

Det skulle vara personen som återigen försöker sätta sig på tronen, nu utropande sig själv till herre över Medvetandet och Sanningen.

Medvetandet öppnar Uppenbarelsens plats.

Ordet Uppenbarar.

Förmågan att skönja betraktar motsvarigheten.

Och frukterna visar om det vi har mottagit verkligen tjänar Livet.

Därför måste varje Sanning som sägs vara Uppenbarad kunna betraktas:

Vem tjänar den?

Vilken frukt bär den?

Öppnar eller sluter den?

Förenar eller skiljer den?

Befriar eller härskar den?

Medvetandet behöver inte utropa att det besitter Sanningen.

Det Känner Igen den genom motsvarighet.

Återställandet av Medvetandet

Närvaron överlämnar inte ett Medvetande som du inte tidigare ägde.

Den Uppenbarar det Medvetande som redan gjorde din existens möjlig, även när personen inte kunde Känna Igen det.

När du inte är i Närvaro, tycks det som om Medvetandet är inneslutet inom din person.

När du träder in i Närvaro, Uppenbaras att din person är innesluten inom Medvetandet.

Detta är hela skillnaden.

Det separerade medvetandet säger:

"Jag har medvetande."

Närvaron Uppenbarar:

"JAG ÄR i Medvetandet."

Och när även detta "jag" slutar försöka tillägna sig det, kvarstår Igenkännandet:

Jag besitter inte Medvetandet.

Medvetandet innesluter mig.

Jag är inte dess Ursprung.

Jag är en levande Form genom vilken Ordet kan betraktas, Åminnas och förkroppsligas.

Den inre dialogen

Det är i Närvaro, när personen slutar tro sig vara herre över Medvetandet och Känner Igen sig vara innesluten inom det, som Ordet kan Uppenbara sig genom den inre dialogen.

Men vi måste förstå det klart: inte varje tanke som uppstår inom oss är Ordets

Ord. Tystnaden gör inte automatiskt personen ofelbar.

Även i det inre kan rädsla förklädd till varning, begär förklätt till Uppenbarelse och stolthet förklädd till uppdrag framträda.

Därför måste varje inre svar urskiljas genom sina frukter.

Upphöjer det ordet personen över dess bröder?

Kräver det blind lydnad?

När det rädsla eller separation?

Förklarar det dig som exklusiv ägare av Sanningen?

Tillåter det dig att ignorera andras lidande?

Då talar fortfarande egot, även om det använder heliga ord.

Ordets Ord kan göra obekvämt och genomtränga som ett Svärd, men det gör inte Sanningen till ett redskap för herravälde. Dess frukter är Medvetande, Ansvar, Rättvisa, Medkänsla, Frihet och Enhet.

När egot upphör att vara centrum, förändras också frågorna i den inre dialogen.

Vi frågar inte längre enbart:

Vad kommer jag att få?

Hur ska jag skydda mig?

Hur ska jag segra?

Hur ska jag bli erkänd?

Vi börjar fråga:

Vad är Sanning?

Vad tjänar Livet?

Vad återställer Enheten?

Vad ska jag förkroppsliga inför denna omständighet?

Vilket ord tillåter att känna igen den andre som broder?

Från detta nya centrum kan vi börja Åminnas vägen tillbaka till Himmelriket.

Närvarons första Sanning

När vi verkligen träder in i Närvaro, är den första Sanning som Uppenbaras att vi inte behöver söka oss till någon yttre plats för att finna svaret på det som vi är.

Det finns inget yttre tempel som kan innehålla det som det inre templet har glömt.

Det finns ingen bok som kan ersätta Åminnelsen.

Det finns ingen mästare som kan Känna Igen åt oss.

Det finns ingen vägledare som kan vandra den inre vägen i vårt ställe.

Templet kan Föra oss samman.

Boken kan överlämna Symboler åt oss.

Mästaren kan peka.

Vägledaren kan följa oss.

Men Igenkännandet måste ske i dig.

Även dessa Ord skulle misslyckas i sitt syfte om de fick dig att bli beroende av dem. Detta Altare har inte rests för att ersätta ditt Medvetande, utan för att återlämna dig till det.

I Närvaro upphör frågan och svaret att vara två separerade verkligheter.

Frågan är den synliga rörelse genom vilken Medvetandet betraktar något som det ännu inte förstår. Svaret är det osynliga ursprung som Uppenbaras när detta betraktas från Ordet och inte från personens intresse.

Fråga och svar är de två delarna av en enda Uppenbarelseakt.

De är inte identiska i sin Form, men de härrör från ett enda Ursprung.

Så även är betraktaren och det betraktade åtskiljbara i Formen, men de är inte separerade i Ursprunget.

När en fråga föds ur betraktandet av något synligt och formuleras från Närvaron, kan dess Sanning Uppenbaras i Ordets Osynliga.

Utanför framträder Formen.

Inuti uppenbaras dess Ursprung.

Symbolen är bron mellan båda.

Därför upphör Utanföret och Inuti att upplevas som världar utan förbindelse i Närvaro. De förväxlas inte och deras skillnader försvinner inte: de träder i motsvarighet.

Separationen finns inte i Ursprunget.

Den finns i det sätt på vilket personen har lärt sig att se.

Den trånga porten

Varför är porten som ger tillträde till Riket trång?

Därför att vi inte kan passera genom den bärande allt det som vi har förväxlat oss med.

Den är inte trång av nyckfullhet, inte heller för att Riket vill utesluta oss. Den är trång av överensstämmelse.

En nyckel öppnar en dörr därför att dess form överensstämmer med låset. Den öppnar den inte genom kraft, utan genom överensstämmelse.

På samma sätt går vi inte in i Riket genom att påtvinga vår person, genom att samla förtjänster eller genom att utropa oss själva till innehavare av Sanningen. Vi går in när det vi är träder i överensstämmelse med det som Riket är.

Separationen kan inte gå in i Enheten utan att upphöra att vara separation.

Lögnen kan inte gå in i Sanningen utan att bli uppenbarad.

Herraväldets begär kan inte gå in i Riket utan att överge tronen.

Därför är porten trång: endast det väsentliga kan passera genom den.

Personen behöver inte förstöras, men den kan inte gå in som kung. Den måste böja sig, överge centrum och ställa sig i Ordets tjänst.

För att gå in måste du först Tömmas på det som du hade förväxlat dig själv med.

Därefter måste du förbli i Närvaro.

I Närvaron Minns du.

När du Minns, vet du.

När du Känner Igen det Minnda inom dig, är du.

När du befinner dig bortom all lånad identitet, uttalar du utan tillägnelse:

JAG ÄR.

Och när det du har Kämt Igen blir Ord, beslut och verk, inkarneras Ordet åter i Formen.

Då är vägen fullbordad:

Du Töms.

Du går in i Närvaro.

Du Minns.

Du Känner Igen.

Du Befinner Dig.

Och du Inkarnerar.

Du återvänder inte till Riket som den som når en avlägsen plats.

Riket framträder när du slutar hålla fast vid det som hindrade dig från att Känna Igen att det aldrig var skilt från dig.

Den värld som vi lärde oss

I närvaro betraktar vi med minne den värld som presenterades för oss som sann. Från vår födelse presenteras vi för en värld som redan är tolkad.

Vi får inte endast namn, gränser, trosuppfattningar, seder, hierarkier, framgångsmodeller, utbytesformer och sätt att förstå oss själva.

Vi får också en förklaring om vad var och en av dessa former betyder, om vad vi bör förvänta oss av dem och om den plats de bör inta i vårt liv.

Vi lär oss var vi ska söka rikedom.

Var vi ska söka helandet.

Var vi ska söka svaren.

Var vi ska söka Sanningen.

Var vi ska söka Freden.

Var vi ska söka Gud.

Innan vi själva kan betrakta dessa ting har världen redan överlämnat sina svar till oss.

Generation efter generation har vi tagit emot denna värld, vi har deltagit i den och vi har också vidarebefordrat den. Vi har lärt dem som kom efter oss det som vi själva lärde oss innan vi kunde ifrågasätta det.

Så blir det ärvda till vana.

Vanan blir till visshet.

Och vissheten som accepteras utan begrundan framställer sig till slut som Sanning.

Kedjan uppstår när vi accepterar denna värld utan att observera den.

Inte när vi använder dess former, utan när vi slutar ifrågasätta dem.

Inte när vi deltar i dem, utan när vi glömmer att fråga vem de tjänar.

Inte när vi tar emot ett svar, utan när vi avstår från att själva Erkänna om det svaret bär den frukt som det lovar.

Därför innebär Att Minnas också att avbryta upprepningen.

Att avbryta är inte att förstöra allt vi har ärvt. Det är att stanna innan vi åter vidarebefordrar det. Det är att betrakta varje form i Närvaro och fråga:

Varifrån härrör den?

Vem tjänar den?

Vilken frukt bär den?

Öppnar eller innesluter den?

Skyddar eller dominerar den?

Förblir den i Livets tjänst eller har den åstadkommit att Livet ställts i dess tjänst?

Frågorna som blommar i Närvaro

När vi upphör att endast stå till vår persons förfogande och ställer oss till Helhetens förfogande, upphör sinnet att endast fråga efter det som gynnar eller skadar vårt särskilda jag.

Nu står sinnet i Ordets tjänst.

Och från detta nya Ursprung börjar frågor blomma som inte föds för att skydda personen, utan för att förstå den värld som vi alla förkroppsligar.

Dessa frågor är Nycklar.

Inte för att de innehåller ett inlärt svar, utan för att deras egen form uppenbarar den dörr som vi måste passera igenom.

För den som förmår betrakta dem i Närvaro innehåller varje fråga Symbolen för det som behöver Uppenbaras:

Varför finns fattigdomen om pengar finns?

Varför finns så många sjukdomar om medicinen finns?

Varför saknas svar om vi besitter så mycket vetenskap?

Varför förblir vi avlägsna från Sanningen om vi har så mycket kunskap tillgänglig?

Varför fortsätter krigen om det finns regeringar, myndigheter och lagar?

Varför finner vi inte Gud om det finns så många religioner och så många tempel?

Skynda dig inte att svara.

Förbli inför frågorna.

Betrakta dem.

Var och en namnger en frukt som saknas och en Form som lovade att tjäna den frukten.

Rikedom och pengar.

Helande och medicin.

Svar och vetenskap.

Sanning och kunskap.

Fred och auktoritet.

Gud och religion.

När vi betraktar förhållandet mellan båda börjar inversionen Uppenbaras.

* ... Under uppenbarelsens gång ... skriver.

** Det som kommer har inget mått som mäter det och ingen etikett som beskriver det.